

вание биха помогнали турскитѣ думи: кат=нѣмотия, голота, неурожай; катѣ=буенѣ.

Гючмя.

Подъ това име се разбиратъ лозята между в. Бършанъ и Х. Димитровата кория, край шосето Сливенъ—Артаклари. До 1878 г. названието Гючмя или по турски Гючмѣ е визирало турско заселище съ сѣщото име до дебелията джбова горичка край горното шосе, дѣто и до днесъ има крайпѣтна крѣчмарница, напомняща изчезналото заселище. Селото Гючмя е било напустнато прѣзъ руско-турската война, а до тогава се е числѣло къмъ артакларската община. Началото му не се знае. Споменува се обаче още въ 1829 г. отъ Енехолмъ, на пѣтя между Сливенъ и Артаклари. У него то е прѣддено, вѣроятно погрѣшно, Diobtchej. Името Гючмѣ е турско, но разво се тѣлкува. Споредъ едни произлизало отъ гечѣтъ = прѣлѣзъ, споредъ други отъ гючме, което значело „изселване“ (гѣо чебѣ значи чергарство).

Около 1829 г. пространството между Сливенъ и Артаклари е било обрасло съ гѣста гора. За да прѣкаратъ артилерията си отъ Сливенъ за Одринъ (прѣзъ Ямболъ) рускитѣ войски въ августъ 1829 г. били принудени да сѣчатъ крайпѣтнитѣ тукъ дървета и храсталаци. При това, старцитѣ разправятъ, че въ тия гори се вѣдѣли и чакали.

Минералнитѣ бани.

Сливенскитѣ минерални бани, между селата Джиново и Налбантлари и рѣката Тунджа, 13 километра на западъ отъ Сливенъ, сѣ заедно съ тия между Айтосъ и Бургасъ единствени въ югоизточна България.

За миналото на сливенскитѣ минерални бани съвсѣмъ малко се знае, обаче, не може да се изключи извѣстността имъ въ древно, римско врѣме. Отъ всички владѣтели на Балканския П-въ еднички римлянитѣ сѣ цѣнѣли богатствата отъ тоя родъ и сѣ ги експлоатирали съ умѣлоостъ.

Слѣди отъ развалини при тия бани не липсватъ. Прѣди всичко, днешното село Налбантлари е било около прѣди 100 години край самитѣ бани. Дали тогава то се е нари-